

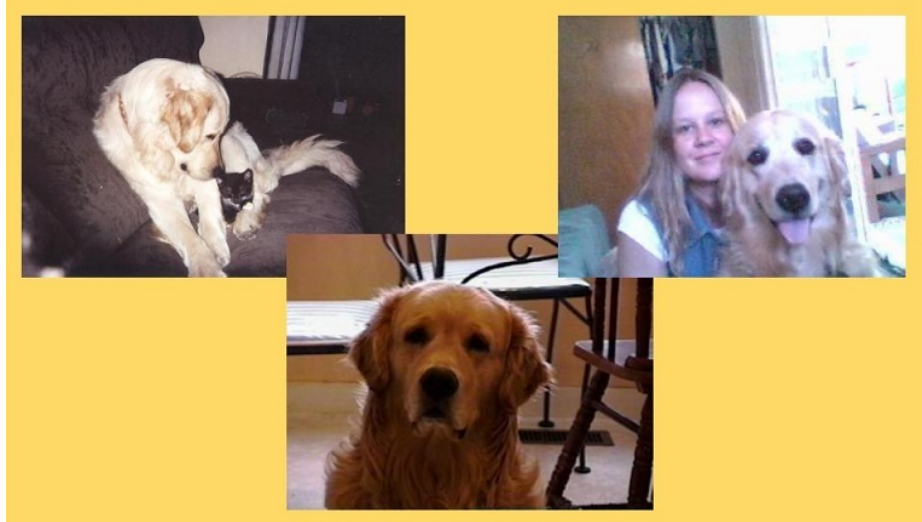

Mijn ouders informeren

De sessie met Els van Centrum Gea gaf me verheldering en een nieuwe richting. Mijn leven zou heel binnenkort een totaal andere wending gaan nemen. Hoe dit zou verlopen? Ik had totaal geen idee. Ik vertrouwde op het goddelijke plan die krachtige synchroniciteiten tussen Paul en mij in ons leven had gebracht. Die gebeurtenissen kwamen uit het niets opduiken en ik vertrouwde erop dat daar een reden voor was.

Mijn gezondheid had zich direct hersteld. Ik was de sessie binnengestapt met het gevoel alsof ik stervende was en toen ik de sessie buiten kwam was daar niks meer van te voelen.

Na de sessie zette ik eerst mijn vriendin Veerle af aan het station. Daarna reed ik rechtstreeks naar het huis van mijn ouders om mijn allerliefste Golden Retriever Rayca op te halen.

Toen ik het huis binnenkwam, kwam Rayca vrolijk op me af met zijn speeltje in zijn mond dat hij van de vloer had opgeraapt. Zijn staart kwispelde trots en hoog in the lucht terwijl hij fier naar me toe rende.

"Ik ben terug," liet ik mijn ouders weten. Ze waren zich niet bewust van het intense ongemak dat ik eerder had gevoeld en ze wisten niets van de sessie met Els. Dit was nu niet het moment om erover te beginnen. Ik wilde zo snel mogelijk met mijn hond naar huis en tijd met mezelf doorbrengen om alles te verwerken wat er net was gebeurd. Ik wou het aan niemand vertellen vooraleer ik de informatie die ik zojuist had ontvangen volledig had geïntegreerd. De enige aan wie ik het wel wou toevertrouwen was mijn geliefde Rayca. Ook zijn leven stond op het punt te veranderen en ik wilde hem dat laten weten.

Het gaf me een heel vreemd gevoel om zo'n groot nieuws voor mezelf te houden. Nieuws dat uiteindelijk iedereen in mijn familie en ook mijn vrienden zou gaan beïnvloeden. Maar ik was ervan overtuigd. Het was nu de tijd nog niet om mijn ouders te informeren. Ikzelf had het nieuws nog niet helemaal in mezelf opgenomen. Ook ik had tijd nodig om dit alles te verwerken. Mijn ouders merkten niks ongewoons op toen ik het huis binnenkwam.

Ik nam mijn hond en reed naar huis.

Ik ging direct rechtop in de zetel zitten. Diezelfde zetel waar ik de afgelopen weken meestal horizontaal had ingelegen. Ik vroeg Rayca om naast me te komen zitten en vertelde hem hardop wat er net had plaatsgevonden. Ik gaf hem een grote, hartverwarmende knuffel en voelde zijn vertrouwde zachte gouden vacht tegen mijn huid aan.

Ik zat. In stilte. Helemaal verbijsterd. Ik herhaalde het hele scenario nog een keer in mijn hoofd. Het gevoel dat ik doodging. Het telefoontje naar Els. Veerle en ik die de volgende dag samen reden naar onze sessies. Els die zag dat mijn leven in België op zijn einde liep. Mijn gezondheid die zich onmiddellijk herstelde. Het verwoorden van mijn nieuw gevonden waarheid aan Joost en Veerle. En dit alles gebeurde enkel een uur geleden. Ik haalde nog eens diep adem en nam alles nog dieper in me op.

Zonder waarschuwing begonnen mijn gedachten er zich ineens hevig mee te bemoeien. "Wacht even" hoorde ik in mijn hoofd, zoals een duiveltje op mijn schouder. "Weet je zeker dat je dit wilt doen? Je gaat toch niet hetzelfde patroon herhalen dat je in verschillende eerdere relaties hebt ervaren? Wat als je je weer realiseert dat de relatie waarin je zit niet voor altijd is bedoeld en je weet dat je alleen verder moet. Je vond het toen heel moeilijk om je waarheid uit te spreken tegen je partners en het kostte je heel veel moeite om de relatie af te breken en los te laten en dan verder te gaan omdat je bang was je partner pijn te doen. En nu ga je een relatie aan aan de andere kant van de wereld en met drie kinderen erbij betrokken?! Ik vind dit helemaal geen slim idee!!! Wat als je weer uit de relatie wilt? Dat zou niet eerlijk zijn voor Paul en de kinderen. Je kunt hier maar beter heel goed over nadenken. Dit is niet alleen jouw beslissing, dit betreft vier andere mooie zielen en je wilt ze geen pijn doen." Mijn geest was er heel serieus van overtuigd en bleef maar doorrazen met "wat als..., je

moet...en andere serieuze zaken". Een lawine van tegenkanting en aanmaning.

Tegelijkertijd was ik deze sterke stroom van berispende gedachten in mijn hoofd, waarover ik blijkbaar geen controle had, aan het observeren vanop afstand.

Die onverwachte negatieve en met angst doordrongen gedachtenstroom was zonder waarschuwing komen opduiken en verdween dan ook plots op dezelfde manier. Mijn hart en hoger bewustzijn kwamen tussenbeide en de minder krachtige gedachten stroom gaf zich over aan de waarheid van het hart. Dit was slechts een laatste poging van mijn denken om de krachtige Goddelijke interventie en synchroniciteiten met angst te vernietigen.

Die stem van angst en twijfel over mijn verhuizing naar Amerika bij Paul en de kinderen, kwam nooit meer terug. NOOIT.

Slechts één dag had ik nodig om het idee dat mijn leven in België voorbij was te verwerken in mezelf. De dag nadien was ik klaar om diegenen aan te spreken bij wie ik me het meest op mijn gemak voelde om mijn nieuws aan toe te vertrouwen.

Het leek mij logisch dat Eliane de eerste zou zijn. Ze was vanaf de eerste dag betrokken bij mijn reis naar Breitenbush. Eliane was zeer enthustiast het nieuws te horen en totaal niet verrast. Vervolgens belde ik Jane Pauli in Portland. De gastvrouw waar Eliane en ik bij logeerden. Zij was de persoon bij wie Paul om raad vroeg en te horen kreeg dat zij een grote liefde tussen ons voelde. Ook Jane was zeer enthustiast het nieuws te horen.

Ik bleef mezelf afvragen of dit het geschikte moment was om mijn ouders te informeren. Iedere keer ik me dit afvroeg voelde ik aan dat de tijd er nog niet rijp voor was. Eerst volgden nog een paar

andere vrienden vooraleer mijn familie aan de beurt kwam.

Ik besloot dat mijn broer Jeroen de geschikte persoon was om als eerste aan te spreken. Ik voelde me bij hem het meest op mijn gemak om persoonlijke en innerlijke onderwerpen te bespreken. Hij was ook degene die het krantenartikel voor mij had uitgeknipt toen hij 17 was. Daarin stond dat ze op zoek waren naar internationale uitwisselingsstudenten om te werken in kinderkampen in de Verenigde Staten. Dat krantenknipsel was de reden dat ik op 19-jarige leeftijd voor drie maanden naar de VS kon gaan. Jeroen was dus de eerste schakel in mijn ervaringen met Amerika. Hij was zich ook het meest bewust van zijn spiritualiteit in onze familie. We begrepen elkaar op dat niveau. Daarom besloot ik hem als eerste te informeren.

Het nieuws kwam voor hem totaal onverwachts. Hij had geen idee wat dit juist zou gaan betekenen maar reageerde erg enthousiast. Tot nu toe had ik enkel positieve reacties ontvangen die me ontzettend ondersteunden en me verder motiveerden om mijn waarheid naar buiten te brengen en mijn nieuwe realiteit verder te creëren. Mijn zus Leen was de volgende aan de beurt. Ook zij kon niet vatten wat dit juist zou gaan betekenen maar hoorde me aan en toonde geen weerstand. Toen besloot ik dat ik klaar was om mijn ouders aan te spreken.

Mijn ouders hebben zelf heel wat weerstand ervaren bij het opeisen van hun persoonlijke vrijheid in het leven. Mijn vader's moeder was veeleisend en erg controlerend en veroorzaakte veel hartpijn en uitdagingen voor mijn vader en moeder. Omdat hun vrijheid werd onderdrukt, besloten ze dat ze hun eigen kinderen veel meer vrijheid zouden geven. Ik als eerste kind heb me altijd zeer vrij gevoeld om te doen wat ik wou. Ik was me ervan bewust dat een mogelijke verhuizing naar de VS hoogstwaarschijnlijk niet zou zijn wat ze voor mij en zichzelf wilden, maar ik wist dat ze me niet zouden tegenhouden als dat was wat ik wou. Ik wist ook dat

het tijd zou vragen om dit nieuws op hun eigen manier te verwerken.

Inmiddels voelde ik me op mijn gemak en vredevol met het idee van mijn toekomstig leven met Paul en de kinderen aan de andere kant van de wereld. Ik wist dat mijn volgende bezoek aan Hood River duidelijkheid zou brengen of we samen verder konden in het leven of niet. Daar ik me goed voelde met mijn nieuwe bestemming en ik geen twijfel ervaarde was ik er klaar voor om het nieuws met mijn ouders te delen.

Toen ik wist dat iedereen thuis was, liep ik met mijn hond Rayca naar het huis van mijn ouders. Mijn broer en zus waren op de hoogte van mijn komst en ik vroeg hen ook aanwezig te zijn. Ik riep mijn ouders naar de keuken en liet hem weten dat ik belangrijk nieuws te delen had. Jeroen en Leen die al op de hoogte waren kwamen ook de keuken in.

Mijn ouders wisten ervan dat ik Paul en de kinderen in Breitenbush had ontmoet en ik herinnerde hen daaraan. Daarna deed ik mijn best om in het kort uit te leggen hoe ik in de sessie bij Els was beland en wat daar werd onthuld. Alsook deelde ik mee dat Paul en ik in de sessie hadden besloten dat ik in de krokus vakantie naar Amerika zou overvliegen om samen met Paul en de kinderen na te gaan hoe we het samen deden. Ik was open en eerlijk en bracht alle belangrijke details op tafel die ons tot deze conclusie hadden geleid.

Ze luisterden en lieten me uitspreken. Normaal valt mijn moeder meestal in de rede met haar vragen en zorgen. Dit keer was dit niet het geval. Het nieuws kwam voor hen totaal onverwachts.

Daar! Het was eruit. Ik observeerde hun reacties. Ik was bereid om wat hun reactie ook zou zijn te respecteren. Iedereen was stil. Weer voelde het aan alsof ik een bom had laten vallen. Dit was

zeer groot nieuws dat ons allemaal zou gaan beïnvloeden. De stilte werd verbroken. Mijn moeder vuurde haar vragen af. Ik antwoordde eerlijk met wat ik wist. En was eerlijk over wat ik nog niet wist.

Ze reageerden niet enthousiast, maar uitten ook geen weerstand of negativiteit. Ik zag duidelijk dat de informatie die ze zojuist hadden gekregen in hen aan het doordringen was.

Ik wist dat ik ze de tijd moest geven om het nieuws te verwerken en voelde een enorme opluchting dat ik het voor hen niet meer geheim hoefde te houden. Alsook liet ik hen weten dat als er vragen zouden opkomen, ik ze zo goed mogelijk zou beantwoorden en vroeg hen ook om dit nieuws nog met niemand anders te delen. Ik maakte hen duidelijk dat ik degene wilde zijn die de mensen persoonlijk informeerde, op een manier die mij het beste leek. Ik wist dat het voor mijn moeder het moeilijkst zou zijn om de zaken stil te houden. Maar ik vroeg om haar medewerking.

Toen iedereen stopte met vragen stellen, omdat ik niets meer kon toevoegen aan de informatie, verliet ik het huis van mijn ouders en liep vredig met Rayca terug naar mijn huis. Mijn denkgeest was stil. Ik voelde dankbaarheid dat ik mijn waarheid op een vredige manier met mijn familie kon delen. Ik vertrouwde op mijn innerlijke leiding om me aan te tonen met wie ik vervolgens het nieuws moest delen en wat ik vervolgens moest gaan doen.

Er was nog een heel belangrijk persoon die mijn nieuws als eerste moest horen. Dit was Matje (Maria Arnouw). 's Ochtend's vroeg om 5 uur opende zij onze boekwinkel en daarna maakte zij het middagmaal klaar voor het hele gezin. Dit deed ze reeds van voor mijn geboorte. Haar vader liet haar niet toe een relatie met een man aan te gaan of te trouwen daar hij wilde dat zij voor hem zorgde. Daardoor heeft zij zelf ook nooit kinderen gehad.

Mieke, Matje, Jeroen

Matje hield van ons drie kinderen als haar eigen kleinkinderen. Ik had een hechte band met haar die veel dieper reikte dan de band met mijn eigen grootmoeders. Nadat ze stopte met werken in onze boekenwinkel, bezocht ik haar elk weekend. Ze maakte altijd mijn favoriete eten klaar. De hele week stond in voorbereiding van mijn bezoek. Ik werd als een koningin in de watten gelegd. Eerste werd ik een aperitiefje aangeboden met een lekkere versnapering terwijl we beiden over onze week vertelden. Daarna nodigde ze me trots uit om in haar woonkamer aan tafel te gaan zitten. De tafel was altijd netjes gezet met haar mooiste porselein en bestek waar ze me met liefde haar heerlijke eten opdiende.

We genoten van onze maaltijden samen terwijl ik vragen stelde over haar familie en haar verleden of wat ik ook maar wilde weten. Na het middagmaal gingen we samen terug in de zetel zitten en dronken een kopje koffie van De Draak, opgediend met een Leonidas pralientje, een koekje of een ander dessert dat ze zelf had gemaakt.

Als het goed weer was zaten we soms buiten op het terras om te eten en bewonderden we haar tuin waar ze erg trots op was. Ook mijn hond Rayca was daar altijd welkom ook al was haar kat bang van hem. Vaak kon ik haar auto lenen of gingen we doordeweeks samen winkelen ter voorbereiding op onze gezamenlijke lunch.

Die momenten samen waren zeer waardevol voor haar en we genoten beiden van die bezoeken. Ik wist dat het voor mij het moeilijkst zou zijn om het nieuws aan Matje mee te delen. Het was van uiterst belang dat ze het eerst van mij hoorde. Ik wist dat dit voor haar een grote schok zou zijn. Mijn verhuis naar de VS zou haar leven drastisch veranderen. Haar ganse week stond in het teken van mijn zondag's bezoekje.

Ik besloot het haar te vertellen tijdens mijn volgend bezoek. Ik wist dat vanaf dat moment onze lunch nooit meer hetzelfde zou zijn. Dit was voor haar heel droevig nieuws. Ik zag dat dit haar innerlijk heel diep aangreep en pijn deed. Ik voelde haar pijn in mezelf. Beiden wisten we dat we elkaar moesten loslaten en dat er een heel grote kans was dat we elkaar nooit meer zouden terug zien. Wat uiteindelijk dan ook realiteit werd.

Mieke's Voice 2021@Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

Delen is toegestaan.

Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden
van de lijst of indien je graag de vorige afleveringen
in PDF formaat ontvangt

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven

Week 2 - Een ruwe start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenisles

Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare hand
Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Inleiding - Relaties
Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme relaties
Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
Week 24 - Een holistische benadering van genezing
Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-initiatie
Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden
Week 34 - Mijn laatste sigaret!
Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!
Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank
Week 37 - Marokkaanse Smaken
Week 38 - Nachtelijke procedure

Mieke's Voice - Deel 4

Week 39 - Inleiding - Onze wegen komen samen
Week 40 - Speciale Aankondiging in Centrum Gea
Week 41 - Ontmoeting met Frank Coppieters

Week 42 - Portlandse Bruggen en Restaurants
Week 43 - Belgen en Amerikanen ontmoeten elkaar
Week 44 - Van de Luxe naar het Bos
Week 45 - Warmwaterbronnen en Zweethut
Week 46 - Goddelijk geïnspireerde Rendez-Vous
Week 47 - Dansend rondom de Galaxy
Week 48 - Laatste Lunch, of toch niet?
Week 49 - Mount Hood roept ons
Week 50 - De Tamanawas waterval
Week 51 - Paul's Dilemma - hij stelt vertrouwen in Jane
Week 52 - Drumcirkel
Week 53 - Op zoek naar verklaring!
Week 54 - Eenheidservaring

Mieke's Voice - Deel 5

Week 55 - Inleiding - Terug naar mijn leven in België
Week 56 - 3 september 1998 - Mijn 28ste Verjaardag
Week 57 - Mijn ontslag nemen
Week 58 - Moeder Meera
Week 59 - Reiki
Week 60 - Keerpunt
Week 61 - Mijn ouders informeren